

**marija andrijašević**  
**grad na vodi, ciklus**

*to što vidim započinje čišćenjem, čistim tijelo, ožiljak, betadine 10% otopine na kožu tako temeljito čisti da je ožiljak sad već manje krvav, manje miriše na željezo koje ga drži koje mene drži jer taj zadnji dan, taj zadnji dan kad uđem tamo, tamo ću i ostati svaka dva mjeseca mislim da neću preživjeti do sutra intenzivno razrađujem plan i mislim da je vrijeme recimo, meni se nije problem ubiti, ali stalno radim stvari, stalno radim stvari koje me zadržavaju jer moram iz nekog razloga moram još malo ostati tu dan započinje čišćenjem. čistim tijelo, ožiljak, sad je već octenisept, lagano prskanje tako temeljito lagano prska da je ožiljak sad već ljubičast, zatvoren, na dodir kao pod kožu provučen konopac, koji me drži, da se ne raspadnem, a ako se raspadnem zapravo ću se raspadati. pa nije strašno. bit će me.*

\*\*\*

noć prije molim se bogu na tableti za spavanje, molim se bogu koji izgleda ko lolipop na lastici, i iskače iz džepa male kradljivice, molim se bogu koji izgleda ko ti, vunena kapa adidas hlače iz usta ti isparava 'volim te', molim se bogu koji izgleda ko samotno mjesto, ono u koje se uvučesh, u koje se urušiš i u kojem te dočeka tisuće sitnih bogova koji tvoje riječi slažu u pjesmu u aleluja u amen, molim se bogu koji odzvanja po prostoriji zvuk zarobljen u boci bogu čije ruke mirišu na sitniš bogu koji izgleda poput tebe ko samotno mjesto u kojemu bog govori *probudi se marija hajde probudi se diši dobro je probudi se hajde marija probudi se*

pa da me netko jednom upita kako sam i jel mi šta treba, i da se ne boji  
ovoga lica, pola tuga pola strah i sve šta u strahu još živi, sigurno ima ime i za to  
i da me, recimo, ti voliš a ne ovako propuštaš, ko šta se propušta loš tv program  
invalidi, starci, trudnice u redovima, i one koje žalimo i oni zbog kojih zažalimo

\*\*\*

teško mi je, podivljala sam ko Siouxi, Travis Bickle, istina  
teško mi je, ne znam jesam li djevojka ili dječak što zajedno s tobom  
skida kosove sa stabala, zove ih, pjeva im  
i u rukama slaže gnijezdo

u ovim rukama

*koje će ti*

*više napisati nego učiniti, koje se rasipaju ko jesen preko grada, taj žamor u njima to je lišće,  
ole&trufa, to su*

*riječi, to je jedino što sam, to je sila prema tebi, samo sila*

*za pravu ljubav prestara za običnu isuviše sama*

*to je sila prema tebi, samo sila, sve što sam. ikad. osjetila.*

i možda onda jednom ono

tvoje lijepo rudarsko lice, crno-tvrde ruke prsti ko pračke zagrljaj ko šiblje

ljubav koja je ko sidro razrovala samoću stariju od boga

nas dvoje, dva dječaka, dva kosa, dva divlja srca, dva pogleda iskosa, dva prkosa

više ne znam kako se dogodi, znam samo da potonem  
i to plakanje, zaboga, to plakanje, nikad se neću naviknuti na njega  
tuljenje, cviljenje, preklinjanje, ali sve utiho u samoći nitko me nikad nije vidio  
zato je ova tuga tako ustrajna, i jer sam pristojna  
negdje u meni još uvijek lovi čopor divljih pasa traga za tobom

*da ti kaže*

jesi li čuo što mi se dogodilo ovog proljeća bog mi je pisao po koži  
bog ima grozan rukopis bog nema milosti  
ispod armiranog stakla struji hladni bolnički zrak, sestre kuhaju kavu a ja u zahodu  
skidam zavoje, tresem se i čujem nedjeljne ručkove, utakmice, grad, trčanje kroz zimsku  
šumu

u 5 ujutro, komešanje grana, prostiranje vode

čujem tebe kako mi čitaš titlove grčkog filma dok perem suda

čujem ljubav koja se trudi i bori i gubi, čopor divljih pasa

čujem vraćanje u tebe, tebi, u veliki dnevni boravak obložen goblenima

tvoje majke i rogovima jelena koje je izlovio tvoj djed

uvijek zamišljam da ih je lovio negdje u tundri negdje gdje su kosti pucale od leda

*ti si mene izlovio*

*ja sam vrsta koja izumire*

*ja sam vrsta koja je izumrla*

čujem tuljenje, cviljenje, preklinjanje

čujem kako počinje, više ne znam kako se dogodi, znam samo da potonem

uspjela sam, u međuvremenu, sagraditi između nas čitav jedan grad  
*armadillo, grad oklop, grad čvrst ko teksaški naglasak*  
grad od planova, lijep i nerušiv, a ruši sve pred sobom  
unutra izbija, ponekad pomaže da zaspim, moje gradilište, buka, udarci  
grad u kojem nema što ako, grad koji treperi ko svjetla cirkusa, grad  
ispleten u mene, izliven, preživljen poput uragana, preživljen od straha želje žudnje baš da me  
raznese  
i ispuni, ispuni pukotine što nam je nanijela ljubav  
kakvu smo imali i kakvu smo upoznali

meni je od nje ostalo dovoljno da svakoga dana ustanem  
doručujem sjedim na balkonu i da eto, većinom, promatram  
to šta vidim nisu riječi, nisu pjesme, to šta vidim...  
možda da ti pošaljem razglednicu iz svojih očiju  
tebi bez kojeg nema priče, bez tebe u jeziku, u očima pod noktima nema priče  
*nema priče nema mene*

a priča ide ovako: kad trebam riječi ti si taj  
koji traži, kopa, ulazi tamo gdje ne treba  
tvoje su oči dva boksača oni udaraju nisko i po trbuhu izbili su iz mene 72 šava i ko zna  
koliko zadnjih noći, tvoje su oči dva boksača  
tvoje su oči preplašeni jelen prije šajbe, tvoje su oči ruke što će popraviti sve tvoje su oči  
zanatlija, one rade na meni, tvoje su oči jezik one govore dok ja plačem vrištim plačem &  
vrištim  
tvoje su oči dvije sonde  
dok bijela vata čisti tijelo, dok se sapun topi u ruci, dok tiho ispod mene raste iz očiju  
rijeka koja me pretvara u grad na vodi